

CAPITOLUL 1

Domnul Papuzek merge la serviciu

Era luni dimineața și Domnul Papuzek mergea încet spre lucru. Cu toate că locuia aproape de serviciu, Domnul Papuzek pleca întotdeauna de acasă cu un sfert de oră mai devreme, în primul rând, pentru că nu-i plăcea să se grăbească și, în al doilea rând, pentru că așa putea să se oprească să-și bea cafeaua în liniște la bistroul din colț.

Să nu i-o luăm în nume de rău Domnului Papuzek că prefera să bea cafeaua altundeva decât acasă; mai ales că Doamna Papuzek, soția Domnului Papuzek, făcea o cafea grozavă. Dar Domnul Papuzek avea și doi copii, care se trezeau foarte ușor dimineața dacă auzeau zgomot, așa că Domnului Papuzek nu-i rămânea decât să se oprească la bistro și să aștepte ca Domnul Rățoi să-i toarne o ceașcă de cafea.

S-ar putea să vă mire faptul că bistroul era ținut de Domnul Rățoi, asta pentru că multă lume crede că rațele nu sunt deloc făcute să stea în spatele unui bar și să servească mușteriii, dar adevărul e că Domnul Rățoi se descurca de minune ca barman. Însă avea și el un mic defect: o să vedem imediat care.

— Bună dimineața, zise Domnul Papuzek, intrând pe ușă.

— Bună dimineața, Domnule Papuzek, îi răspunse Domnul Vrabie, care ședea comod la masa de la geam și citea destul de prins rubrica de pariuri din ziarul de sport.

Domnul Vrabie avea o familie numeroasă și, cu toate că el și Domnul Papuzek se ocupau cu lucruri diferite și, ca să zic așa, trăiau în cercuri diferite, aveau în comun faptul că-și beau cafeaua la Domnul Rățoi din același motiv.

— Cum merge treaba? întrebă Domnul Papuzek, așezându-se lângă Domnul Vrabie.

— Binișor, cred, răspunse Domnul Vrabie. Având în vedere că ă! mic iar a venit acasă smotocit și fără pene, binișor. Toată noaptea l-am oblojit.

— Of! Să nu-mi spui că iar s-a întors motanul ăla afurisit.

— Ba da, oftă Domnul Vrabie.

Motanul în chestiune era o veche cunoștință a Domnilor Vrabie și Papuzek. În fapt, n-am minți dac-am zice că, o perioadă, fuseseră colegi de școală, pentru că Motanul Kent – după numele lui – repetase de suficient de multe ori clasele primare ca să se poată spune că le fusese coleg multor generații din cartier.

— Ba da, repetă Domnul Vrabie. Noroc că până mâine n-o să-l mai vedem pe-aici. Mâine se strâng tomberoanele în piață.

Ăsta era genul de informație pe care Domnul Vrabie o știa întotdeauna sau, mai bine zis, pe care Domnul Papuzek o afla întotdeauna de la Domnul Vrabie.

— Bună dimineața, Domnule Papuzek, se auzi atunci dinspre ușa bucătăriei. Ce mai faceți, ce mai ziceți? Ce fac băieții?

Domnul Rățoi veni agale până la masa la care se așezaseră cei doi și-i turnă Domnului Papuzek o ceașcă de cafea.

— Bine. Mulțumesc, bine. Dar Domnul Vrabie tocmai îmi povestea că Motanul Kent l-a smotocit puțin pe Vrabie cel Mic.

Domnul Rățoi clătină din cap și-l ascultă câteva clipe politicos pe Domnul Vrabie povestind despre cum se-ntorsese acasă micuțul Vrabie, scărmanat și plin de praf.

— Ehe, îl întrerupse el. Înainte, când aveam celălalt bistro, am pățit-o și eu la fel, doar că atunci Motanul Kent era cu tot cu gașca lui...

Ăsta era defectul Domnului Rățoi. Era un bun barman și făcea o cafea bună, dar nu avea niciodată răbdare să-și asculte clienții. Întotdeauna găsea de cuviință să-i întrerupă și să povestească ceva ce i se întâmplase lui.

— Trebuie să plec, spuse Domnul Papuzek, care cunoștea obiceiurile Domnului Rățoi. Ne vedem mâine dimineață.

La drept vorbind, Domnul Papuzek nu avea nicio trageră de inimă să se ducă la serviciu, dar n-avea încotro. Dacă vreți să știți și de ce, o să lămurim și lucrul ăsta imediat ce-o să aflăm mai multe despre Domnul Papuzek.

Domnul Papuzek era căsătorit și avea doi copii, după cum am mai spus deja. El lucra la o familie destul de urâcioasă și antipatică, cu doi copii prost-crescuți, mereu murdari de mâncare, care toată ziua nu făceau altceva decât să se certe, să se scuipe sau să-și joace

unul altuia tot felul de farse. În condițiile astea, Domnul Papuzek avea o slujbă foarte grea, pentru că treaba lui era să fie papagalul familiei.

Domnul Papuzek era, firește, papagal, și, am putea spune, unul respectabil. Lucra de multă vreme ca papagal de familie și-i plăcea foarte mult, doar că acum avusese ghinionul să nimerească la o familie cam nesuferită.

Ei, ajunși aici, desigur că nu sunteți totuși foarte lămuriți cum adică lucra pe post de papagal... Păi, lucrurile nu sunt întotdeauna cum par a fi. Sunt sigur că fiecare dintre voi a avut sau are, sau, sigur, va avea la un moment dat un animal de casă. Cu toții știm ce înseamnă un animal de casă. Dar nu știm ce înseamnă animal de casă pentru animalele însele.

Așa cum noi mergem la școală, la facultate și, după aceea, la serviciu, tot așa și animalele au obiceiurile lor. Și copiii lor merg la școală, iar când cresc și trebuie să se descurce singuri, își caută o slujbă. Noi credem că, atunci când vrem să ne alegem o pisică sau un câțel și să-l aducem la noi acasă, e de-ajuns să mergem la un magazin de animale sau la un prieten și să ne căutăm unul mai drăgălaș sau mai cuminte. Pentru noi pare destul de simplu, însă pentru animale asta înseamnă că se angajează la familia noastră.

Ei acum! o să spuneți. Ce vrei să spui, că noi le plătim? Cum anume o facem? Numai puțin, o să vă răspund la toate întrebările, dar mai acuși. Deocamdată, e de ajuns să știm că animalele, la fel ca noi, au o slujbă care, uneori, se întâmplă să fie grea sau obositoare, sau neplăcută.

Domnul Papuzek mergea, deci, cu pas domol, la lucru. Parcă ar fi vrut să mai întindă drumul, dar până la urmă ajunse.

— Hai odată! Hai, să plec și eu acasă! zise un alt papagal, care sări brusc în fața Domnului Papuzek de după un ghiveci de mușcate.

Domnul Gagaev era un papagal care arăta aidoma Domnului Papuzek, și tocmai ăsta era motivul pentru care cei doi lucrau împreună: era dublura lui.

Noi, care credem că le știm pe toate, o să fim iarăși mirați când o să aflăm că animalele de casă sunt nevoite să lucreze astfel, în echipă. Dar, spuneți-mi voi, cum altfel ar putea s-o scoată la capăt cu o familie cu doi-trei copii, cu părinți, bunici și poate și menajeră? Tocmai de-aia sunt nevoite animalele să lucreze în schimburi.

Revenind la colegul Domnului Papuzek, să fim cinstiți și să recunoaștem că nu era un papagal rău, dar, cum obișnuia să spună Domnul Vrabie, Domnul Gagaev era cam neserios. Era chiulanguiu și, nu de puține ori, Domnul Papuzek se văzuse nevoit să lucreze ore suplimentare din cauza lui.

— Am ajuns chiar mai devreme! se supără Domnul Papuzek. Unde te grăbești așa?

— Ei, am eu o treabă, răspunse Domnul Gagaev în doi peri. Trebuie să ajung până la mama acasă, s-o ajut la cumpărături.

— Aha! zise Domnul Papuzek. Pe aici ce mai e?

— Ca de obicei, spuse Domnul Gagaev plictisit. Copiii ăia nesuferiți au inundat iar bucătăria, dar, cel puțin, de data asta au încasat-o! Mai mare dragul să-i vezi.

Domnul Papuzek rămase privind în urma Domnului Gagaev, care o șterse grăbit. Nu-l credea defel că se duce să-și ajute mama,

bănuia că o vizita ca să-i ceară niște bani. Domnul Papuzek era un papagal deștept, chiar dacă nu știa toate mărunțișurile, ca Domnul Vrabie. Prin urmare, știa că în ziarul de sport de azi-dimineață scria că echipa de fotbal pe care paria de obicei Domnul Gagaev pierduse în deplasare – așadar, colegul lui datora iarăși bani cuiva. Mare mirare că nu-i ceruse chiar Domnului Papuzek!

Se făcuse ora opt și jumătate, așa că Domnul Papuzek intră în casă și-și luă slujba în primire, întrebându-se ce-o să mai scornească astăzi copiii aceia neastâmpărați. Era liniște deocamdată, și Domnul Papuzek spera că cineva îi dusesese pe copii la policlinică sau la frizerie, sau în alt loc nesuferit. Din păcate, Domnul Papuzek n-avea cum să afle mai multe și nu se prea îndemna s-o întrebe pe colega lui de serviciu, Mâța-Scârța.

Mâța-Scârța era pisica familiei și, ca mai toate pisicile, era de-o lene și de-o lipsă de politețe de zile mari. Pentru Domnul Papuzek nu era deloc ușor să lucreze cu așa o colegă, însă nu avea de ales.

Dar, până una-alta, Domnul Papuzek se pregăti sufletește pentru orice i-ar fi rezervat o nouă zi la serviciu.

CAPITOLUL 2

Vrabie cel Mic în oraș

Rămas singur la masă, Domnul Vrabie mai citi din ziar, doar pe jumătate atent la flecăreala Domnului Rățoi. De fapt, Domnul Vrabie se gândea la pățania fiului său. Micuțului nu i se întâmplase mare lucru, și Domnul Vrabie își amintea că el însuși se întorsese acasă, în copilărie, smotocit și fără penele din coadă, dar asta nu însemna că era mai puțin îngrijorat. Cum nu avea stare deloc, Domnul Vrabie îi plăti cafeaua Domnului Rățoi și plecă în piață, să-l caute pe Motanul Kent și să vadă cu cine și pe unde umblă. Cu toate că grozav ar fi vrut să-i tragă Motanului Kent câteva picioare în dos și să-i tundă mustățile, Domnul Vrabie se cam temea de el, dar mai ales se temea că, odată ce-ar fi făcut una ca asta, Motanul Kent s-ar fi răzbunat iarăși pe unul dintre copiii lui.

„Las' că-i vin eu cumva de hac“, își zise Domnul Vrabie hotărât.

În timp ce Domnul Vrabie mergea cu grijă spre piață, atent să nu se dea de gol, la câteva case depărtare, micuțul Vrabie se trezise din somn.

La drept vorbind, Vrabie cel Mic se cam mândrea cu pățania de aseară: în primul rând, putea să se laude cu ea vreo două săptămâni,

cel puțin – iar asta, pentru o vrabie, nu-i de ici, de colo. În al doilea rând, din cauză că venise acasă așa cum venise, mama lui se îndurase de el și-i dăduse voie să nu se ducă astăzi la școală – ceea ce era nemaipomenit pentru un pui de vrabie năzdrăvan ca el. Din păcate, micuțul Vrabie se întristase puțin dându-și seama că, dacă nu se ducea la școală, nu avea cum să se laude că se luase la harță cu Motanul Kent și trebuia să mai aștepte încă o afurisită de zi.

Cu toate astea, micuțul Vrabie socoti că, din punctul ăsta de vedere, putea să aranjeze cumva lucrurile, fiindcă mai cunoștea vreo doi-trei chiulangii (ca și el), care pierdeau vremea în parc sau în curtea grădiniței, așteptând firimiturile pe care le făc copiii în pauza mare. Așa că micuțul Vrabie nu mai stătu mult pe gânduri și fugi discret și sănătos de-acasă, cu toate că mama lui îi spusese destul de clar să nu iasă afară.

Dar Vrabie cel Mic era cel mai neastâmpărat membru al familiei Vrabie. Nu vom spune că nu-i plăcea să învețe, dar nu înțelegea de ce trebuie să meargă la școală pentru asta. Adică, îi plăcea mult la școală, dar se plictisea teribil în intervalul dintre două pauze și, ca urmare, îl puteai găsi destul de des chiulind și pierzându-și vremea prin parc sau chiar prin piață (deși știa prea bine că în piață e periculos, cu toate pisicile care se învârtesc pe acolo).

Cu gândul la marele lui secret, înainte să se îndrepte spre parc, unde își putea găsi tovarăși de joacă, Vrabie cel Mic făcu un ocol.

Marele lui secret era un vis pe care nu-l împărtășise nimănui. Mai întâi, trebuie să vă spun că Vrabie cel Mic îl avea ca naș pe Domnul Papuzek, pe care-l îndrăgea foarte mult. Atât de mult, încât Vrabie cel Mic visa să aibă și el un serviciu, la fel ca Domnul Papuzek.

Micuțul Vrabie știa că asta era foarte puțin probabil, pentru că nu se pomenise niciodată ca o vrabie să lucreze ca animal de casă. Totuși, el spera să fie prima vrabie care-o va face. Nimeni nu știa, dar Vrabie cel Mic își găsisese până și o familie la care să lucreze. Era un cuplu tânăr care locuise până de curând la ei pe stradă, la etajul șapte. Domnul Vrabie descoperise că în fiecare dimineață cei doi tineri puneau pe pervazul balconului firimituri de pâine, așa că trecea zilnic pe acolo, luându-i și pe copiii sâmbăta dimineață, când nu aveau școală. Din păcate, tinerii se mutaseră, iar în locul lor stătea acum o babă zgârcită, care ținea doar pisici leneșe, motiv pentru care Domnul Vrabie le interzisese copiilor să se mai apropie de balconul ei. Ce nu bănuia nimeni – nici măcar Domnul Vrabie, care le știa pe toate – era că Vrabie cel Mic aflase unde se mutaseră cei doi tineri, pentru că se întâmplase să chiulească de la școală în ziua cu pricina, și urmărindu-i, le descoperise noua adresă. Era mult de zburat până la noua lor casă, dar micul Vrabie era voinic și nu obosea prea repede, plus că destul de des găsea pe pervaz firimituri de cozonac, deci se socotea de două ori câștigat când se furișa acolo.

În dimineața asta, pe când Domnul Vrabie ajunsese în piață și se așezase după burlanul de la streășina halei de carne, de unde îi avea sub ochi pe motanii care se prefăceau că dorm în vecinătatea unui camion din care se descărcau crenvurști, cârnați, tobă și salam, Vrabie cel Mic poposi pe pervazul familiei lui de suflet. Se bucură când văzu iar cozonac, dar, și mai mult, când văzu că ușa balconului era deschisă. De când visa el la momentul ăsta! De când visa el să intre în casă și să se furișeze, și să rămână acolo!